

Farkas Bálintként születtem, állítólag csúnya gyerek voltam, anyukám nem vitt ki a játszótérre, de ezt csak 30 éves koromban mondta el, így nem haragszom rá.

Értelmiségi családba születtem, én voltam, aki valamit a kezével is csinált, nem csak a fejét használta. Hozzáteszem a családom tagjai nagyon okos emberek, nagyon értékesek, nagyon szeretem őket és nagyon büszke vagyok rájuk.

Az általános iskola után rögzös úton, de szakközépiskolába kerültem, ahol érettségit is adtak, és szakmát is, így lettem „képesített vendéglátó”, viszont a szakács szakma (mert ez szakma) tetszett meg a legjobban.

A Gellért Hotelben kezdtem a gyakorlati éveimet, Novák Ferenc SÉF ÚR kezei alatt, akit a mai napig mentoromnak, tanáromnak, segítőttemnek és nevelőttemnek tartok. Az ő által képviselt szakmai és emberi megnyilvánulás számomra nagyon szimpatikus és alkalmazható volt.

Bejárhattam egy szálloda vagy inkább egy étterem minden zegét-zugát, hidegkonyha, „köretes pálya”, reggeliztetés, valamint a tálalás, ami kiváltság volt. Ő és az Igazgató Úr támogatott engem a rendszeres bel,- és külföldi versenyeken való részvételben. Nagyon szerettem ott dolgozni. Az ottani kollégák a mai napig a barátaim.

Aztán az élet elszóltott másfelé, őszintén megmondva az is közbejárt, hogy a SÉF ÚR nyugdíjba ment és már nem volt minden a régi, ezért hát váltottam. Nagy volt a kihívás: konyhafőnök egy nagy szállodában. Majd feleségemmel Németországba mentünk. Egy kis szállodában dolgoztunk, én voltam a konyhafőnök, feleségem az igazgatóhelyettes.

Szép volt, jó volt de elég volt. Hazajöttünk.

Jól tettük! Most „Itthon vagyunk”. Rengeteg kollégám, szállítók, barátok léptek újra színre, úgy érzem, mintha ez a tíz év kimaradt volna és most onnan folytatjuk, ahol 2007-ben abbahagytuk.

Köszönettel: Farkas Bálint